

572
1969

© 1969 by
S. S. Krieger

572
1969

მუსიკა ჯეზელ ალავეჯილისა

მუსიკალური ნაწარმი

სა. ლ. ს. ჯ. ს. ს. ვ. ა. —

ჩეჩე გე - თი - ლე - ზე ლე - ნი - მა, შაგუთაა ჯე - ვი

გე - ლა - დი, სა - ხე - რილ გე - მი რე - ნი - მა.

ეს უ - ზა - ღე - ლე ზე - ვა - შა მან მი - ვი - დე ნა

ვა დე - სეს. მის ან - ვეს ყუ - ლე ვას სუ - ლიხი

ჟო მე - ვა გუ - ლი ვა - ცა - სიხი

ღ - ლე ლე - ვი - ნის სუ - ლე აბუ - ნი - სუ მას დე - ასი

მუსიკალური ნაწარმი

ლენინი

ლილა ქარაძე

სწავლა, სწავლა და სწავლაო.—
ჩვენ გვიანდერმა ლენინმა,
მშრომელთა დიდმა ბელადმა,
საქვეყნოდ გამოიჩინილმა.

ეს უდარდელი ბავშვობა
მან მოგვიტანა პატარებს.
მის ანდერძს ყველა ვასრულებთ
და მუდამ გულოთ ვატარებთ.

დიდი ლენინის სახელი
შუქურ-ვარსკვლავად ანთია,
დღესაც ბელადად მიუძღვის
ჩვენს კომუნისტურ პარტიას!

წითელ მოედანზე

ნ. ხშიძე

ეს ამბავი დიდი ხნის წინათ მოხდა. პირველი მაისი იყო. მოსკოვში, წითელ მოედანზე, პარადი დამთავრდა, მაგრამ ხალხი არ იშლებოდა: პარადის მერე სიტყვით ლენინი უნდა გამოსულიყო და ყველას უნდოდა ლენინის ნახვა.

უცბა წითელ მოედანზე საბარგო ავტომო-

ნახატები თანამის სამსონადისა

ბილი შემოვიდა. ძარა ბავშვებით იყო სავსე. მათ ჩვეულებრივი რუსული სახეები ჰქონდათ. ტანსაცმელი კი არაჩვეულებრივი ეცვათ. ერთ ბიჭს თავი ინდური დოღბანდით ჰქონდა მორთული, ჯორგს—ფორგებანი თურქული ფესი წამოვლო თავზე, მესამეს—ბუდიონელთა ქული ამშვენებდა, მეოთხეს—

საბჭოთა
კავშირთა
3
ბავშვთა
წიგნების
სამსახური

ჩინური ქული დაეხურა, რომელსაც წვეგრზე წითელი ბურთულა ეკიდა. აქვე იდგა მუშის-ხალათიანი ბიჭი, ხელში ჩაქუჩი ეჭირა. გვერდით ქალამნიანი ყმაწვილი ედგა, ნამგლით ხელში.

— შუაში, ამალღებულ ადგილზე, იდგა წითელდროშიანი და ალისფერბაფთიანი გოგონა. დროშაზე ეწერა: „ჩაგრულო ხალხებო! დაამსხვრიეთ მონობის ბორკილები!“

— ვინ არიან ეს ბავშვები? საიდან მოვიდნენ?—გაკვირვებით კითხულობდა მოედანზე მდგარი ხალხი.

— ჩვენ ნორჩ კომუნისტთა რაზმი ვართ.— თქვა ბუდიონელთა ქულიანმა ბიჭმა.

— მერე და, რატომა ხართ ასე ჩაცმულები? ალისფერბაფთიანი გოგონა წელში გასწორდა:

— მე ასე იმიტომ ვარ ჩაცმული, რომ რევოლუციას გამოვხატავ.

ჩაქუჩიანმა ბიჭმა კი თქვა:

— რევოლუციის დროშის ქვეშ დადგა ყველა ჩაგრული ხალხი: ჩინელები, ინდოელები, თურქები. ზანგაც გეყავდა, მაგრამ ვიდრე აქ მოვიდოდით, სახიდან მჭვარტლი გადაუვიდა.

— კარგად მოგიფიქრებიათ, ყოჩაღ!—შეაქვს დიდებმა,—აფუსუს, რომ ვლადიმერ ილიას ძე ვერ გხვდავთ. ახლა მან სიტყვა უნდა წარმოთქვას, აი, იმ ტრიბუნიდან.

— ბიჭებო,—დაიძახა ქალამნიანმა ბიჭმა,— აქ ამხანაგი ლენინია! ჩვენთან მოვიყვანოთ!

— მოვიყვანოთ! მოვიყვანოთ!

და ორი ბიჭი—დოლბანდიანი და ჩინურ-ქულიანი—საბარგო მანქანიდან გადმოხტნენ და ხალხს შეერივნენ. ყველამ გზა დაუთმო, ბავშვები ტრიბუნასთან მივიდნენ. აქ ისინი ტყავისქურთუკიანმა სამხედრო კაცმა შეაჩერა.

— ტრიბუნაზე ასვლა არ შეიძლება. გასაგებია? არ შეიძლება!

— ჩვენ ჩაგრული ხალხები ვართ. ლენინის ნახვა გვინდა.

— ეს რა საზოგადოებაა?— უცებ სულ ახლოდან მოესმათ ბავშვებს.

სამხედრომ ქუდთან ხელი მიიტანა და მოახსენა:

— ჩაგრული ხალხები არიან, ამხანაგო ლენინ. თქვენნი დანახვა უნდათ.

— ჩვენ ჩაგრულები არა ვართ. ჩვენ მხოლოდ გამოვსახავთ ჩაგრულებს. ჩვენ ვართ ნორჩი კომუნისტების რაზმი!—წამოიძახებ ბავშვებმა.

ლენინი სწრაფი ნაბიჯით ჩამოვიდა ტრიბუნიდან:

— გამარჯობათ, ამხანაგო ნორჩო კომუნისტებო,—თქვა მან.—გამიგია თქვენი რაზმის ამბავი...

ბიჭები ერთად ალაპარაკდნენ, ერთმანეთს აღარ აცდიდნენ:

— ბავშვებმა თქვენი მიპატიყება გვთხოვეს. ჩვენ ბევრნი ვართ... საბარგო მანქანაზე ვართ. შუაში კი რევოლუცია გვიდგას, დროშით...

— ძალიან საინტერესოა!—თქვა ლენინმა.— სიამოვნებით შევხვდები რევოლუციას. წავიდეთ!—და მან ხელი ჩაჭკიდა ბიჭებს.

ლენინი საბარგო მანქანასთან რომ მივიდა, ყველამ, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, „ვაშა“ შესახა.

— რისთვის მომიპატიყეთ?! იმიტომ ხომ არა, რომ გამეგო, როგორ ხმამალლა შეგიძლიათ „ვაშას“ დაძახება?—თავი გადააქნია ლენინმა.

— ეს ჩვენ სიხარულით მოგვივიდა!—აუხსნეს ბიჭებმა.—იმის გამო, რომ ჩვენთან მოვევლით...

— მაშ, აბა, გავიცნოთ ერთმანეთი,—უთხრა ლენინმა,— ოჰო, აი, თვით რევოლუცია დროშით ხელში...

ნორჩ კომუნისტებს ეგონათ, რომ ლენინი მალე წავიდოდა. მაგრამ ლენინი არ წასულა. მან საუბარი დაიწყო ბავშვებთან.

ყველა განაბული უსმენდა. ლაპარაკი რომ დაამთავრა, ბიჭებმა კვლავ „ვაშა“ დასქექეს, მაგრამ მაშინვე გაახსნდათ ლენინის შენიშვნა და უმაღლეს ტუჩზე იკბინეს.

სიჩუმე ჩამოვარდა, მაგრამ ეს სიჩუმე სულ რაღაც ერთ წამს გაგრძელდა. წითელდრო-

შიანმა გოგონამ უფრო მაღლა ასწია დროშა და სიმღერა დაიწყო. ყველა აპყვია...

ბავშვები მღეროდნენ „ინტერნაციონალს“, კომუნისტების ჰიმნს. და... ბავშვებთან ერთად მღეროდა ლენინი!

ნორჩ კომუნისტებს არ სჯეროდათ, რომ მათთან ერთად მღერის ლენინი! თვითონ ლენინი!

მაგრამ აი, გაისმის ჰიმნის უკანასკნელი სიტყვები. ბავშვები მიხვდნენ, რომ ახლა წავა ვლადიმერ ილიას ძე. როგორ გააცილონ? ჩინურქუდიანმა ბიჭმა ვეღარ მოითმინა და თქვა:

— ამხანაგო ლენინ, უფლება მოგვეცით, ხმადაბლა დავიძახოთ „ვაშა“. ხმადაბლა, ძალიან ხმადაბლა...

ვლადიმერ ილიას ძეს გაეღიმა: — თუ ასე ძალიან გინდათ...

და ბედნიერმა ბავშვებმა „ვაშა“ დაიძახეს. პირველად ხმადაბლა, მერე კი თავი ვეღარ შეიკავეს და...

მაგრამ ლენინი მათ არ გასწყრომია. გაიცინა კიდევ... ხელის ქნევით დაემშვიდობა სიხარულით გაბადრულ ბავშვებს და აჩქარებული ნაბიჯით წავიდა ტრიბუნისაკენ.

თარგმნა თეიმურაზ ჯანუაშვილი

ი. პრილუკინის იგავი
„მგელი და კრავი“, ილუსტრ-
რაცია სოსო გვახუჩიანი.

ფისო, მურია და იხვი

მელა გლინაძე

ფისო

— სად იუავი ამდენ ხანს,
სად დასველდი, მურია?
შენი ქურქი ღამასი
სუღმთლად ვახსოვრია.

მურია

— საბანად ვიუავით
შე და იხვის ჭუჭული.

ფისო

— რატომ იხვი არ არის
შენსავით ვახსოვლი?

მურია

— ეც შეც შევეივრს ძალიან,
მართლაც საოცარია:
ჩემზე მეტი იცურა,
მაგრამ იხვი მშრალია.

მომავალი აივნის სახლი ლათვია

მეტი გეგმაჟორი

დათუნამ ბეერი ზანტა
მიირთვა და თქვა ტრანბასით:
— ან მოკვდივით დღესვე, ან და
ვაჟაქონო უნდა სახლი.
გადაჯივრდა დღესვე ჭერს,
თორემ სუსნი მომიჭერს.

— რად ვიქნები დანაგრული,
დაჯივრალე უნჯარანსო...
არ მჭირდება არც აგური,
არც ქაფი და არც თარაზო.—
არ წასულა დათვი შორს,
ჩაეჭიდა იქვე შორს.

სურდა სახლი იქვე სდგოდა
დიდი სქელი წიფლის გვერდით,
შორი მძიმედ დანაგდა და
დაიხსნა დათვი:—1.
მერე კიდევ მძიმე შორი
მოათრია, გახდა 2.

— ეს 3-ო,—თქვა და სიდან
სულ სხვა სესე გადავიდა.
— 4, 5...—მორებს ითვლის,
ეჭიდება თითო-თითოს
დათვი მსხე და მუეაითი,
ოფლა მოხდის წურწურითო.

მძიმედ ოხრავს, მძიმედ ხუნემის,
ძლიერს ამოდის ტალახიდან,
— ეს, 6-ო,—თქვა და ტეუმი
დიდი შორი გადახიდა.

თან ბუსდუნებს:—არა უმაჯს,
ვერ ვენდობი მე სხვა მუმაჯს,
რას მიშველის, აბა, სხვა:
ეს 7 და ესეც 8.

ნახატი ლიმიტრი ზარაშინილინა

— 9-ო,—თქვა და მოიქანცა,
დადიოდა ცანბანცა...

მაგრამ მანც სქელ ნეკერხსალს
ჩაეჭიდა ისევ დათვი,
უთხრა:—ვიცი, შენ რაც ხე ხარ,
მანც დაგეცე, ესეც—10.

მაგრამ დამით იმ ქოსს ქარმა
გამოუღო თითქოს სარმა,
იგრიალა უცებ ქოსმა,
ცას სწვდებოდა დათვის ოხუნა.

თხუნელამ თქვა:—დარწი ბრიუვად,
რომ ათრევი ამ ჯირკებსო,
ხემთვის გეუქვა, აქ არ ვივად,
გავითხრიდი სამირველსო!..

ნიორცხალი

შალვა გიგაშვილი

არღაფეგები ახალი დაწყებული იყო. ბახუ-ტანთ უბნის ექვსი ძმობილი მთელი საღამო ფეხბურთს თამაშობდა. კარგად რომ ჩამოხდნედა, გასაფათებული ბიჭები ძველ გაღაფანზე შე-მოსკუბდნენ.

- გიგლამ ინატრა:
 - ახლა თითო ჯამი მარწყვი მოგვცა!
 - ბეჭამ დაუმატა:
 - ზედაც თითო კუნწულა გოგრაბალი!
 - აბრინამ გაიხსენა:
 - პაპა ფერემას ბლები დამის ზედ ჩამოღპეს.
 - მაცხაზმა იკითხა:
 - ნეტა, რატომ არა კრეფს?
 - კახამ თქვა:
 - აფსუსია, ერთი ძირი მაინც ჩამოგკრიფოთ.
 - გოჩამ შეასხენა:
 - ბალის წინ გაბმულ მავთულზე მოზერის-ტოლა ქოფაკი გაუდ-გამოუღის.
 - შარაგბიდან მოფუაროთ და...
 - ისეთი ანწლიანი და მავყლიანია, ხელიკიც ძლივს გაძვრება.

ნახატები ზურაბ კახანაძისა

- ამ სიბნელეში ეკვდებმა თვალები არ დაგვ-თხაროს.
- ეე, თქვენც ერთი, მე მომყევით...
- ბიჭებმა შარაგბიდან მოლარეს, ფერღობს ფორ-თხვით აპყვენენ, პაპა ფერემას ბალის უკანა ლობეს ფრთხილად გადაეფენენ და შუა ბლის ზეს კენწეროზე მოექცნენ. ტოტებს ფრთხილად იწვდი-დნენ, ხედის ფათურით ბალს ფოთლებიდან არჩე-ფენენ და პირში მუჭით იტენიდნენ. ბლის ჭამით გული რომ იჯერეს, მერელა მიხედნენ, მათი ღბი-ნი—ქურღობა იყო.
- გოჩამ ჩურჩულით უთხრა ამხანაგებს:
 - შემოპარვას აჯობებდა, ფერემა პაპასთვის გვეთხოვა და თვითონვე შემოგვიშვებდა.
- მაცხაზმა გაიხსენა:
 - შარშან შეგვეხვეწა კიდეც, მოღით, ბაღ-ლებო, ბაღი ჭამეო...
- გიგლამ გაიკვირვა:
 - რა ვიცი, წელს რამ გააძუნწა?!
- კახამ დაიჟინა:
 - ბიჭებო, მართლა ქურდები ხომ არა ვართ,

მომდევნო ორი ფურცელი ფრთხილად ამოიღეთ და დაკეცეთ ნომრების მიხედვით წლის ბოლომდე რამდენიმე ასეთი წიგნი დაამუშვენებს თქვენს ბიბლიოთეკას.

უჩუმრად გავიპაროთ? მოდიტ, ერთი სიმღერა შეიმოგვძახოს!

ეს აზრი ყველას მოეწონა.

ჯერ არც უნდა დაიწყეს, მერე შეწყობილად აღუღუნდნენ:

„გუშინ შეიგინე გურჯანენდნი
სანადიროდ წასულიყვენ...“

ბღებიდან ცოტა მოშორებით სახლის კარი გაიღო და სინათლის სვეტი და ფერემა პაპას ღანდნი ერთად გამოიჭრნენ გარეთ. ბიჭები გაინაბნენ.

ღანდმა რიკულების გასწვრივ გაიარ-გამოიარა, ცოტა ხანს დაუყურადა, ვერაფერი დაინახა, ვერარა გაიგონა... რალაც ჩაიდღუნა და ოთახში შებრუნდა.

ბიჭებმა ჩაიცინეს და სიმღერა განაგრძეს:

„იქვე გაღმივ გასულიყვენ,
შუა ბღზე ასულიყვენ...“

ახლა კარი აღარ გაღებულა. ბიჭებმა ხმას აღუმაღლეს:

„ესროდა ბერმა პაპამა და...“

ბალში ფერემა პაპა გამოჩნდა, ცად ხედში ფანარი ეჭირა, მეორეში—ჯოხი. ბიჭები ისევ გაინაბნენ.

მოხუცი პირვედ ბღის ხეს მიადგა, გარს შემოუარა, ახედა... ახლა—მეორეს... შუა ხეს რომ მიუახლოვდა, აბა, რა გული გაუძღებდათ—პანტაპუნტიტ ჩამოცვივდნენ და დაღმართი სულ გორვაგორვით ჩაათავეს.

სული რომ მოითქვეს, ერთმანეთი დაითვადეს, ყველა სამშვიდობოს იყო, ოლონდ, კახა არ ჩანდა.

— კახა!.. ჰაი, კახა!—დაბალი ხმით გასძახეს ბიჭებმა.

— აქა ვარ, აქა...—იგი მაყვლის ბარდებში ჩავარდნილიყო.

ვაი-ვაგვალხით გამოიყვანეს. ტანსაცმელი ნათელეთ-ნათელეთად ეკიდა. ცადი ჩუსტიცი დაპკარგვდა.

— არა უშავს, წავივდე! უკან ხომ არ ავბრუნდებით,—აჩურჩულდნენ ბიჭები.

შარაგზიდან ეღქტრონით განათებულ ქუჩაზე რომ გავივდნენ, კახამ ამხანაგებს უთხრა, გარს შემომეხვიეთ, სახლამდე ისე მიმიყვანეთო. ბიჭებიც, აქაოდა, ჩამოფდეთიდი და დაკაწრული კახა არავინ იცნოსო, ირგვლივ ამოუღგნენ. მერე იფიქრეს,—ასე, ხადხი უფრო არ დაგვაკვირდესო... სიმღერა დაიწყეს:

„მოვდივართ მოგვიხარია,
მოგვყავს ნაპოვნი ხოხობი...“

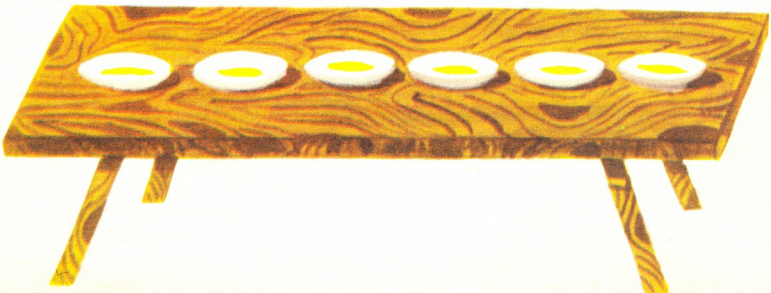
ეს მაყვლის ბარდებში გაბრტყენიდი ხოხობი შინ რომ შეიყვანეს, ყველას ენა მუტეღვი ჩაუვარდა: ფერემა პაპა სავარძელში იჯდა და კახას ოთხი წღის დას, თინას, ეთამაშებოდა.

— ეს რა ჰქენით, შეიღოსა! განა კარგი რომ ყოფიდიყო, აქამდე არ დაგიძახებდით... განა უთქვენოდ შეგვამიდი... წეღს ისეთი ამინდები იყო, შევიდრევი ძირი დამატრიანდა... აი, ამიტომ ჩამოვედი და დედა შენიც აგვაფრთხიდე: შენი კახა ჩემს ბღზე იყო თავისი ამხანაგებით; ნიორწყალი მოუშმადე და აყდაპე, თორემ მუტღის გვერემა კაი დღეს არ დაყარის-მეთქი.

ამ დროს სამზარეულოდან კახას დედამ ნიორწყალი გამოიტანა, ტანისამოს შემობღღენიდი და ხეღპირდაკაწრული ბიჭებს რომ შეხედა, ჯერ ერთი ამბავი დაწია, მერე ყველა მაგიდასთან დასვა და წინ ნიორწყალიანი ჯამები დაუდგა: დაეყარეთ და ეს ნიორწყალი დღიეთ, თორემ მუტღის ტკივილით დაიხოცებითო.

ბიჭებს მეტი რალა ძალა ჰქონდათ, დასდნენ და ნიორწყალს მანჭვით დაუწყეს ხერეპა. პატარა თინა კი ერთ ამბავში იყო, მაგიდას გარშემო უბრუნდა და იძახდა:

— მატღის ბაღი, მატღის ბაღი!.. ნიორწყალი, ნიორწყალი!..

განხილეთ 'ლამინატი' და 'ლამინატი' და
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'

დავით ლა 'ლამინატი' და 'ლამინატი' და
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'
 -სადაც არის 'ლამინატი' და 'ლამინატი'

პლ. აბოშაძე
 ნახატები ავტორისა

„ლილას“ ბიბლიოთეკა

გვესპარა
 თაგვის
 აბაჯი

‘ვინაა მამა?’ ებრაელებს ამბობდა მამა. და
— ‘სამხალი ამბობს, ახლა მამაა, ვინაა მამა?’
ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს
‘ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს —

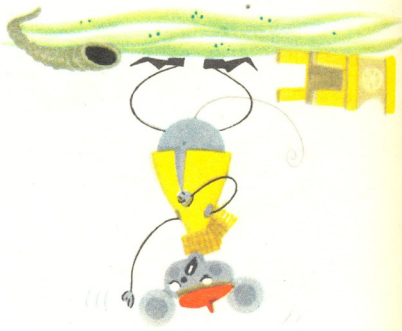
— და ვინაა მამა? მამაა მამა. მამაა მამა.
‘სამხალი ამბობს, ახლა მამაა, ვინაა მამა?’
ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს
‘ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს ებრაელებს —

ზ ლ ა პ ა რ ი

ერთ ჯალაქში მალალი სახლის სხვენზე
ტრაბახა თავი ცხოვრობდა. მისი ბაქიბუ-
ქით თავებს უბრუნებდა ჰქონდათ გამოკედი-
ლი, ყველას თავი მოაძულა.
ერთხელაც, აპკიდეს გულა-ნაბადი, ჰქრეს
პანლური და სოროდან გამოაგდეს: ვიდრე
ტრაბახს არ მოიშლი, თვალით არ განახოთ.

— მინე მადონის ვაჟი ვინაა მამა
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?
— ვინაა მამა?

მოტყუებული თავები თითო-თითოდ წა-
ვიღ-წამოვიღენ.
ტრაბახა იღა გზის პირას. თავლაფდას-
მულს და შერცხენილს ჯალაქში ხომ არ
ჩავსვლეთო და არა, მაგრამ ახლა აღარც
ტყუში დაედგომებოდა.

• სამხმამი

— 'იხმამი' სმამი მხმამი მხმამი 'იხმამი' მხმამი
 — 'იხმამი' მხმამი მხმამი მხმამი —
 : მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი —
 — მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი

მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი

• მხმამი

— მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 — მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 — მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი

მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი
 მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი მხმამი

პიონერის ღა

თამარ ჩხიძე

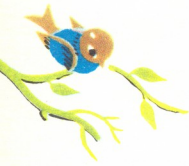
იმ დღეს გელა სკოლიდან წითელი ყელსახვევით დაბრუნდა, — მომილოცეთ, პიონერი გავხდიო!

— მომილოცავს! — უთხრა დედამ და საკალმე აჩუქა.

— მომილოცავს! — უთხრა მამამ და ავტოკალამი უსახსოვრა.

პატარა დაიკომ კი პაწია უთო მოარბენინა და გელას უთხრა:

— მე ყოველდღე ყელსახვევს დაგიუთოებ!

ნიკოლოზ ჩაჩავა

ნახატები პაპი თევზაძისა

მუხტა- ზორა

აბლი,
ბაბლი,
აბლი,
ბაბლი,
დათემა ჭაბა
ბეგრი წაბლი;
კაბერილა,
აკერ გორავს
მსუნავი და
მუქთანორა.

ხაჩულია

ეხანიან ჩაჩულიას,
აწვევტა ეველა დილი,
წინდა სულ ძირს ჩასული აქვს,
დადის მთლად გულგაღვდილი.

ჯიბეები გაუფსია,
ძეწვევით,
სრასნით,
რკინით,
ქვევით —
და ეს მძიმე დიდი ბარგი
ექანება შარვალს ქვევით.

მყურა

ბერი ბოლქვაძე

ნახატი თამაზ ხუმივილიძე

მზეს სითბო ემატება. ყველაზე მეტად სახლის გვერდით თბილა,—მზე უდგება და მყურა.

— რა კარგი მყურაა!—მართა ბებომ შალი მხრებზე კარგად შემოიხვია, კედელთან გრძელ სკამზე დაჯდა და მოიკუნტა—მზეს მიეფიცხა. ცოტა ხნის შემდეგ მართა ბებოს ფეხებთან პატარა გოჭი გაგორდა და განიხაბა:

— ღრუტ, ღრუტ,—რა კარგი მყურაა!

მერე ქათმებიც მოკაკანდნენ, კედლის პირას ჩაიბუღეს და ფრთების ფათქუნ-ფათქუნით ბული დააყენეს. ჩიტებიც მოფრინდნენ და მყურაზე დასკუბდნენ. ბებოს კალთასთან ფისომაც მოიკალათა და ნებივრად აკრუტუნდა:

ჩერდა მყურაში, ადგა და წელში მოხრილი სახლში წატუსტუსდა. დატუსტუსი და შერცხვენილი მურა იქვე დაწვა, დაწვა და თვლების წკურვას მოჰყვა, თითქოს დაირცხვინაო. მაგრამ ვინ მიბედავდა კიდეც იქ მისვლას, მურას ავი ხასიათის ამბავი რომ იცოდნენ?!

მყუროს კი ძალიან უნდოდა ყველანი გაეთბო. მზეც დიდხანს, დიდხანს იღვა კედელთან, მერე საღამოც მოვიდა, ადგა და, ისიც წავიდა, ღღეს გაჰყვა. მზე ჩვიდა და მყურაოც გაქრა...

მურას შესცივდა, კარგი იყო ახლა მართა ბებოს ბუხართან გათბობა, მაგრამ აბა, იქ რა პირით მიესვლებოდა.

— კრუტ, კრუტ! რა კარგი მყურაა!

მერე კი... საღ იყო და საღ არა, ერთი გადარეული მურა მოვარდა, დაიწკმუვლა, კუდი გააქნ-გამოაქნია და ყველას გულეები დაუხეთქა: გოჭი გაიქცა, ქათმები წაკრიახდნენ, ჩიტები გაფრინდნენ, ფისო ხომ ყველაზე ადრე გაიპარა. მყურა რომ ხელად მოიწყინა.

— აბა, რა ჰქენი?—გაუჯავრდა ბებო მურას,—შენც დაწოლილიყავი მყურაში. ვინ რას გიშლიდა, რომ დააფრთხე ყველანი?! ადგილი არ გეყოფოდა?!

მურაზე გაჯავრებული, აღარც ბებო გა-

ნახატები ზურაბ შორაჩიძისა

კალია

ქ. გომიაშვილი

მინდორში დასტან კალია,
მარწვევი ეძა ძლიან,
ცნრა კილო მარწვევი შეჭამა,
ცნრა კოკა ცეზრი დალია.

ფეხრო და მერცხალი

ვახაანო ძნაღამე

კესაღმები ჩურჩულით,
გამარჯობა, შერცხალო!
რომ დაბრუნდი, კუდრატაჟუ,
შენთან ერთად შეც ვსარობ.

სამშობლოს რომ ევლაჟ ხედავ,
გული მიტომ გიღვლაჟს;
მოდ, ერთად დაჟმასთო
კასაფხულის სიმღერა.

ჩიტო და ჩიტი

ჩიტო ჩიტს ეკითხება:
— ჩიტბატონა, მიბრძანე,
საუხმეს რომ მიიროთქე,
ჯირი თუ დაიბანე?!

ნელი და ზაზა

აპაი ბელკანი

ნელის მსრებზე შემოესვამს
ცეროდენა ზაზა,
წინ და უკან დატარებს
კახარებულ მძასა.

— ზაზა, სომ არ დაიდადე?
სომ არ დავსვა დაბლა?
— არა, ნელი, ფიქრი ნუ გაქვს.
რას მიქვიან დადლა?
რომ იცოდე, რა კარგია,
შენც ამოსვალ დადლა!

ყვავის ბაზალა

მინაილ სარაჯიშვილი

იგავი

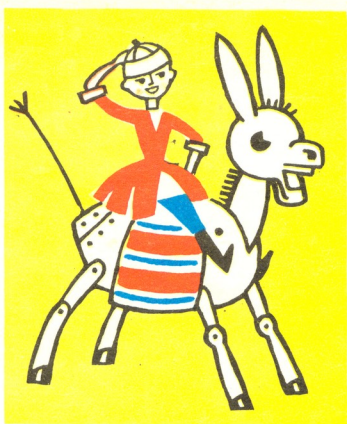
ყვავიბა ქვეყანას ახარა:
შემეძინათ ბასალა.
მართო, მოკანაზა ზატარა,—
მასწავლებლებთან ატარა:—
დაკვრა კოდალამ ასწავლა,
კატკაჭმა—ენა ფრანგული,
ცეკვა-თამაში—დათუნამ,
ტოროლამ—ჰანგი ფანდურის,
გადიდალა ბასალა
მასწავლებლებთან წანწალით,
კორე უცხო ენა ისწავლა,
კორე მშობლიური უნანტალი-

10-972

ბუნების

მთა ამირანაშვილი
პირველია შემოდგომის
ხიდი ფერად ყვითელი,
მცორე კი — ზაფხულისა, —
თეთრიც არის წითელიც.
შეკრებამდე მოაცილენ
პირველს ბოლო მარცვადი, —
ცხვარს დარაჯობს იმით მწყემსი,
გამოიცან, რაც არი!

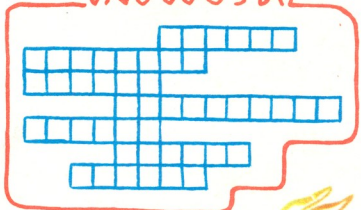
ქვეყნები

თხა და ყვანჩალა
გივი ჭიჭინაძე

— თხაო, თხაო, თეთრო თხაო, —
შაგმა ყვანჩალა იკითხაო, —
შენი რძიდან ამოყვანილ
თეთრ ყველს არ მომიკითხავო?
— ჩემს ყველს ვიდრე იგემებდე,
შავო ყვანჩალა-ყვანჩალაო, —
მომიტანე ერთი კონა
ან ბადახი, ან ჩადაო.

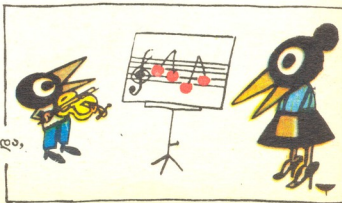
თავსახე

ბავშვებო, შევეცადო, შევსებო ცარიელი
უჯრედები გარეული ფორმე-
ლების სახელებით.
შეადგინე თილისხის მე 16 აზრ.
სკოლის მე-5 კლასის მოსწავლეებ
განა მქედოთ იძებ.

ნოტები ვერ გავარჩია
ჩვენმა ყვანჩალამ;
ბლის კუნწულებს რომ შეხედა,
დაკვრა არ დაახანა.

გაზოცანა

ნუნ ლალიძე
 წვიმას რომ შევეუშინდე,
 განა ბიჭი გოგლა ვარ,
 ქოლგა არა მჭირდება,
 რადგან თვითონ ქოლგა ვარ.

ავარაკიდან დაბრუნდა
 ტანთ შავი ფრაკი აცვია,
 სახლი ჩემს სახლზე მიადგა
 თითქოსდა, სახლიკაცია.

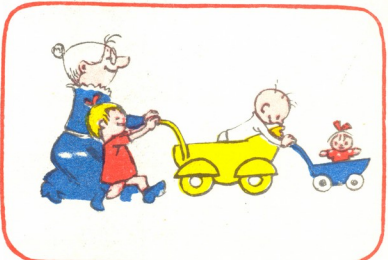
მორაბი იხიხიული

ქნა ზაჭი და მურიხუნა

მორაბი წარათალი

— ბატო, ბატო, თეთრო ბატო,
 რატომ დარჩი ვარეთ მარტო?
 როგორ გელის, როგორ ვნატრობს—
 წაშო, ჩაგაბარებ პატრონს.

მურიკელამ გაიფონა
 საუბარი ამ დროს მათი,—
 მელა ფეხქვეშ გაიფონა,
 მიუყვანა პატრონს ბატი.

მთავარი რედაქტორი შ. შ. შ. შ. შ.

სარედაქციო კოლეგია: კამკარო გომიზაშვილი, ლილა მარამი, ჯამალ ლოლა, მაყაბალ მრამდუშვილი, ჯამალ ნინო,
 ირაბა მამირბაღიანი (პ/მ, მდევანი), შალვა მხაგრამი (სამხატვრო რედაქტორი), ვიზი ძვალაძე.

საქ. აღკ. ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის წარჩინებული ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს შტაბი. უდაბნო ხანაბი ზურაბ მამირბაღიანი. გამომცემის 42-ე წელი. ტექნიკური მ. რ. 0607830

რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელეფონები: 93-41-30, 93-94-73. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდება.

გადამხდელის მისამართი: 18/11-69 წ. ხელმოწერილი დასაბეჭდად მ/წ-69 წ. ქალაქის ზონა 60x90/კ. ფიზიკური საბეჭდო ფურცელი 2,5

ფურც. № 574. ტარატი 131.800. საქ. კ. ც. ე. ვ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. ფასი 20 კპ.

«ძილა» № 5, ნა გრუინსკომ ჯჷჷ. ტიპოგრაფია იპლ-ვა ცკ კე გრუინ, ულ. ლენინა, 14.

საქ. კ. ც. ე. ვ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. ფასი 20 კპ.

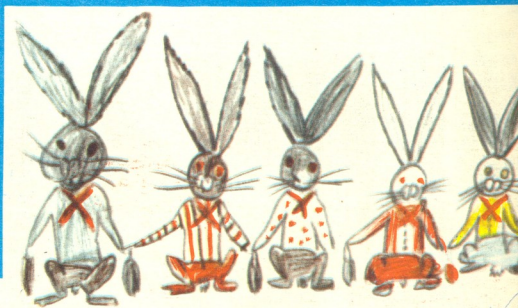
საქ. კ. ც. ე. ვ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. ფასი 20 კპ.

საქ. კ. ც. ე. ვ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. ფასი 20 კპ.

საქ. კ. ც. ე. ვ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. ფასი 20 კპ.

76055

შაიხის დღლა—ნახატი შაია გუმბერძისა, 6 წლის. მაიაკოვსკის რაიონი, სოფ. დიმი.

გაზაფხული—ნახატი ნინო ნაყოლიაშვილისა, 5 წლის. თბილისი.

ნატურმოტი—ნახატი მზია ზეინკელიშვილისა, 6 წლის. გორი.

ცხენები—ნახატი გიორგი ალიაშვილისა, 6 წლის. თბილისი.

ზეიმზე—ნახატი სოფიკო მელაძისა, 6 წლის. თბილისი.

ხკოლინაკენ—ნახატი კახა ხინგელია, 6 წლის. თბილისი.